

Dziennik Urzędowy C 172

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 58

27 maja 2015

Spis treści

I *Rezolucje, zalecenia i opinie*

OPINIE

Komisja Europejska

2015/C 172/01	Opinia Komisji z dnia 22 maja 2015 r. dotycząca zmodyfikowanego planu usuwania odpadów radioaktywnych pochodzących z budynku montażowego instalacji CIREs we Francji	1
---------------	--	---

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Rada

2015/C 172/02	Konkluzje Rady w sprawie zwiększania międzysektorowej współpracy politycznej w celu skutecznego reagowania na wyzwania społeczno-ekonomiczne stojące przed młodzieżą	3
2015/C 172/03	Konkluzje Rady w sprawie maksymalizowania roli sportu powszechnego w rozwijaniu umiejętności przekrojowych, zwłaszcza wśród młodzieży	8
2015/C 172/04	Konkluzje Rady w sprawie oddziaływania sektora kultury i sektora kreatywnego, służącego stymulowaniu innowacji, stabilności gospodarczej i włączenia społecznego	13

PL

2015/C 172/05	Konkluzje Rady w sprawie roli wczesnej edukacji i kształcenia podstawowego w stymulowaniu kreatywności, innowacyjności i kompetencji cyfrowych	17
2015/C 172/06	Ogłoszenie skierowane do osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające przewidziane w decyzji Rady 2011/137/WPZiB oraz w rozporządzeniu Rady (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii	22
Komisja Europejska		
2015/C 172/07	Kursy walutowe euro	23
2015/C 172/08	Kursy walutowe euro	24

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

OPINIE

KOMISJA EUROPEJSKA

OPINIA KOMISJI

z dnia 22 maja 2015 r.

**dotycząca zmodyfikowanego planu usuwania odpadów radioaktywnych pochodzących z budynku
montażowego instalacji CIREs we Francji**

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(2015/C 172/01)

Poniższa ocena została przeprowadzona zgodnie z postanowieniami traktatu Euratom, bez uszczerbku dla ewentualnych dodatkowych ocen, które mogą zostać dokonane na podstawie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, oraz zobowiązań wynikających z tego traktatu, a także z prawodawstwa wtórnego⁽¹⁾.

W dniu 16 grudnia 2014 r. do Komisji Europejskiej wpłynęły dane ogólne dotyczące zmodyfikowanego planu usuwania odpadów promieniotwórczych pochodzących z budynku montażowego instalacji CIREs, przedłożone przez rząd Francji zgodnie z art. 37 Traktatu Euratom.

Na podstawie przedłożonych danych i po skonsultowaniu się z grupą ekspertów Komisja wydaje następującą opinię:

1. Odległość między zakładem a najbliższą granicą z innym państwem członkowskim – w tym przypadku Belgią – wynosi 138 km.
2. Zmieniony plan polega na zwiększeniu zdolności operacyjnych instalacji, co wymaga podwyższenia dozwolonych limitów emisji uwolnień promieniotwórczych przenoszonych drogą powietrzną.
3. W normalnych warunkach działalności zmodyfikowany plan nie powinien spowodować istotnego narażenia zdrowia ludności w innym państwie członkowskim, w odniesieniu do dawki granicznej określonej w dyrektywie ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa (dyrektywa 2013/59/Euratom).
4. W przypadku nieplanowanego uwolnienia wycieków promieniotwórczych w wyniku wypadku o charakterze i skali przewidzianych w zmodyfikowanym planie, dawki, na które zostałaby narażona ludność w innym państwie członkowskim, nie byłyby istotne z punktu widzenia zdrowia ludzkiego, w odniesieniu do poziomów referencyjnych określonych w dyrektywie ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa (dyrektywa 2013/59/Euratom).

W związku z powyższym Komisja wyraża opinię, że wdrożenie zmodyfikowanego planu usuwania wszystkich rodzajów odpadów radioaktywnych pochodzących z budynku montażowego instalacji CIREs we Francji, zarówno w normalnych warunkach działalności, jak i w razie wypadku o charakterze i skali określonych w ogólnych danych, nie spowoduje

⁽¹⁾ Przykładowo zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy poddać bardziej szczegółowej ocenie aspekty środowiskowe. W szczególności Komisja pragnie zwrócić uwagę na przepisy dyrektywy 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, dyrektywy 2001/42/WE w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, jak również dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory oraz dyrektywy 2000/60/WE ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej.

znaczącego z punktu widzenia zdrowia skażenia promieniotwórczego wody, gleby ani powietrza w innym państwie członkowskim, w odniesieniu do przepisów określonych w dyrektywie ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa (dyrektywa 2013/59/Euratom).

Sporządzono w Brukseli dnia 22 maja 2015 r.

W imieniu Komisji
Miguel ARIAS CAÑETE
Członek Komisji

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

Konkluzje Rady w sprawie zwiększania międzysektorowej współpracy politycznej w celu skutecznego reagowania na wyzwania społeczno-ekonomiczne stojące przed młodzieżą

(2015/C 172/02)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYPOMINAJĄC O POLITYCZNYM TLE PRZEDMIOTOWEJ KWESTII PRZEDSTAWIONYM W ZAŁĄCZNIKU, A W SZCZEGÓLNOŚCI O TYM, CO NASTĘPUJE:

1. Cele ogólne strategii „Europa 2020” oraz odpowiadające im cele państw członkowskich, czyli zwiększanie zatrudnienia osób młodych, ograniczanie zjawiska wczesnego kończenia nauki oraz zwiększanie liczby osób podejmujących studia wyższe, mają szczególne znaczenie dla młodych ludzi i ich sytuacji społeczno-ekonomicznej.
2. W odnowionych ramach europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) ⁽¹⁾ zwrócono uwagę, że potrzebne są inicjatywy umożliwiające podejście międzysektorowe, kiedy to podczas formułowania, wdrażania i oceniania strategii i działań w innych obszarach polityki mających znaczny wpływ na życie młodzieży należy uwzględniane są kwestie młodzieżowe.
3. Jednym z trzech głównych priorytetów obecnego planu prac UE na rzecz młodzieży na lata 2014–2015 ⁽²⁾ jest zwiększanie współpracy międzysektorowej w ramach strategii UE.
4. W konkluzjach Rady w sprawie maksymalizowania potencjału polityki młodzieżowej na rzecz realizacji celów strategii „Europa 2020” ⁽³⁾ podkreślono, że nieodzowna w realizacji skutecznej polityki młodzieżowej i celów strategii „Europa 2020” odnośnie do młodzieży jest koordynacja międzysektorowa i międzyinstytucjonalna.

MAJĄC ŚWIADOMOŚĆ:

5. Wyzwań społeczno-ekonomicznych wciąż stojących obecnie przed młodymi ludźmi w Unii Europejskiej, w tym wysokich wskaźników bezrobocia ⁽⁴⁾ oraz jego skutków społecznych wymagających skutecznej międzysektorowej reakcji politycznej.

UWAŻA, ŻE:

6. Silna, widoczna, dobrze zdefiniowana i skoordynowana polityka młodzieżowa zdecydowanie mogłaby dodać wartości międzysektorowej współpracy politycznej. To zaś może przynieść pozytywne skutki dla młodzieży, która skorzystałaby z synergii wynikającej z takiej współpracy.
7. Sektor młodzieżowy może zająć się wspomnianymi kwestiami w sposób niedostępny dla innych sektorów. Może dostarczyć dowodów i wiedzy w wielu kwestiach mających wpływ na młodych ludzi, dotrzeć do większej liczby młodych ludzi, w tym tych o mniejszych szansach, a także zapewnić elastyczne, przyjazne młodzieży, niestygmatyzujące, całościowe i innowacyjne podejście do potrzeb młodych ludzi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 183 z 14.6.2014, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. C 224 z 3.8.2013, s. 2.

⁽⁴⁾ W drugim kwartale 2014 r. w UE-28 bezrobotnych było ponad 5 mln młodych ludzi (w wieku poniżej 25 lat). Stanowi to stopę bezrobocia równą 21,7 %, przy czym stopa NEET (młodzież niekształcąca się, niepracująca ani nieszkoląca się) wynosiła 13 %. Źródło: Eurostat

ZAZNACZA, ŻE:

8. W celu zwiększenia współpracy międzysektorowej na wszystkich szczeblach należy wypracować podejścia systemowe, jednak bardzo ważne jest, by skupić się na reagowaniu na konkretne, pilne wyzwania społeczno-ekonomiczne stojące obecnie przed młodymi ludźmi.
9. Międzysektorowe podejście do polityki młodzieżowej jest ważne nie tylko po to, by zaoferować skuteczniejsze rozwiązania odnoszące się do wyzwań społeczno-ekonomicznych, lecz także by zapewnić reakcje polityczne służące zaspokojeniu potrzeb wszystkich młodych ludzi.
10. Aby sektor młodzieżowy mógł odgrywać jak największą rolę we współpracy z innymi sektorami, należy powszechnie prezentować i uznawać jego wartość i wkład.

WSKAZUJE – Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI – NASTĘPUJACE PRIORYTETY MAJĄCE WZMOCNIĆ MIĘDZYSEKTOROWĄ POLITYKĘ MŁODZIEŻOWĄ W CELU REAGOWANIA NA SPOŁECZNO-EKONOMICZNE WYZWANIA STOJĄCE PRZED MŁODZIEŻĄ:

I. Opracować, wdrożyć i ocenić systemowe podejście do międzysektorowej polityki młodzieżowej

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

11. Zacieśniły współpracę instytucjonalną, w tym zwiększyły komunikację i dzielenie się informacjami na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, tak by kwestie młodzieżowe były w pełni uwzględniane podczas formułowania, wdrażania i oceniania strategii w innych obszarach polityki – takich jak kształcenie i szkolenie, zatrudnienie, zdrowie i dobrostan, polityka społeczna, urbanistyka, sport i kultura – mających wpływ na społeczno-ekonomiczną sytuację młodych ludzi.
12. Angażowały wszystkie stosowne sektory – zarówno w poziomych, jak i pionowych strukturach zarządzania – w opracowywanie polityki młodzieżowej na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym.
13. Rozważyły wdrożenie kompleksowych strategii młodzieżowych, które łączą ze sobą stosowne działania polityczne będące reakcją na problemy stojące przed młodymi ludźmi, i w trakcie tego procesu w odpowiednich przypadkach konsultowały się z młodymi ludźmi i z organizacjami młodzieżowymi i angażowały ich w ten proces.
14. Korzystały z już istniejących lub rozważyły ustanowienie nowych mechanizmów, które pozwoliłyby monitorować sytuację młodych ludzi, sprzyjałyby polityce opartej na dowodach i wiedzy oraz uwzględniały dane i wyniki badań podczas opracowywania polityki w różnych dziedzinach, w tym podczas przygotowywania konkretnych środków politycznych.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

15. Regularnie informowała Radę i jej organy przygotowawcze o kluczowych dokumentach i inicjatywach politycznych na szczeblu UE mających wpływ na społeczno-ekonomiczną sytuację młodych ludzi.
16. Rozważyła, jak skutecznie zastosować nowe skoordynowane podejście Komisji w formie polityki klastrowej do reagowania na wyzwania stojące przed młodymi ludźmi i opracowywania konkretnych działań międzysektorowych.
17. Oceniła w sprawozdaniu UE na temat młodzieży lub w innych stosownych instrumentach, jak kwestie młodzieżowe są uwzględniane w innych dziedzinach polityki mających znaczny wpływ na życie młodych ludzi.
18. Dalej przyczyniała się do tworzenia polityki opartej na dowodach, opracowując projekty badawcze we współpracy z innymi stosownymi sektorami polityki.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

19. Przewidziały, by podejście międzysektorowe było jedną z głównych zasad realizowania w przyszłości polityki młodzieżowej na szczeblu UE, w tym ewentualnego przyszłego planu prac UE na rzecz młodzieży, oraz zaplanowały na okres po 2018 roku konkretne środki międzysektorowe na potrzeby współpracy na rzecz młodzieży.
20. Zacieśniły współpracę międzysektorową poprzez pełne wykorzystanie możliwości programu Erasmus+, w tym tych, które dotyczą wspierania reform polityki.
21. Gromadziły dowody – w tym w ramach grup eksperckich ustanowionych w planie prac UE na rzecz młodzieży – na temat tego, w jaki sposób międzysektorowa współpraca polityczna może przynosić pozytywne rezultaty i wpływać na inne dziedziny życia społecznego dzięki efektom synergii będącym wynikiem zwiększonej współpracy.

22. Sprzyjały współpracy z innymi sektorami polityki podczas opracowywania sprawozdania UE na temat młodzieży oraz uwzględniały wyniki tego sprawozdania podczas monitorowania strategii „Europa 2020”.

II. **Stosować dopasowane międzysektorowe podejścia do projektów, inicjatyw i programów mających być reakcją na wyzwania społeczno-ekonomiczne stojące przed młodzieżą**

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

23. Wzmocniły międzysektorowe podejścia partnerskie we wdrażaniu gwarancji dla młodzieży i innych środków, a także wymieniały się najlepszymi praktykami, zwłaszcza w dziedzinie kontaktów z młodzieżą.
24. Poszukiwały odpowiedniego wsparcia dla długofalowego opracowywania i wdrażania działań finansowanych obecnie w ramach inicjatyw gwarancji dla młodzieży i przewidujących udział sektora młodzieżowego.
25. Zacieśniły ukierunkowaną współpracę między instytucjami kształcenia formalnego a organizatorami uczenia się pozaformalnego, aby zaradzić zjawisku wczesnego kończenia nauki i sprzyjać całościowemu kształtowaniu kompetencji, w tym poprzez stosowanie podejść elastycznych i przyjaznych młodzieży.
26. Promowały współpracę obszaru pracy z młodzieżą z obszarem usług społecznych, tak by zająć się równocześnie problemem włączenia społecznego młodych ludzi i w razie potrzeby zapewnić wczesną interwencję.
27. Planując i realizując inicjatywy służące kształtowaniu kompetencji młodych ludzi, angażowały świat pracy.
28. Wzmocniły wszystkie usługi skierowane do młodych ludzi, we współpracy – w odpowiednich przypadkach – z organami lokalnymi oraz osobami pracującymi z młodzieżą i innymi specjalistami zajmującymi się pracą z młodzieżą.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

29. Ułatwiła współpracę sieciową i wymianę dobrych praktyk na szczeblu europejskim wśród osób odpowiedzialnych za politykę młodzieżową i organizacji pozarządowych uczestniczących we wdrażaniu gwarancji dla młodzieży.
30. Zwiększyła wewnętrzną koordynację między stosownymi służbami Komisji w dziedzinie opracowywania inicjatyw dotyczących młodzieży oraz dyskusji o kwestiach młodzieżowych na szczeblu UE.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

31. W celu skutecznego reagowania na wyzwania społeczno-ekonomiczne stojące przed młodzieżą za pomocą konkretnych projektów międzysektorowych rozważyły korzystanie z europejskich funduszy strukturalnych i z możliwości finansowania przewidzianych w programie Erasmus+.
32. Podjęły wspomniane powyżej kwestie w ramach najbliższego wzajemnego uczenia się państw członkowskich – organizowanego w ramach planu prac UE na rzecz młodzieży – poświęconego wzmocnieniu międzysektorowej polityki młodzieżowej na szczeblu krajowym.
33. W stosownych przypadkach zapraszały zainteresowane strony reprezentujące inne sektory na takie wydarzenia, jak Europejski Tydzień Młodzieży i konferencje UE na temat młodzieży, oraz ułatwiały pozyskiwanie informacji zwrotnych i dyskusje między sektorami.

III. **Silniej eksponować wartość pracy z młodzieżą i innych narzędzi polityki młodzieżowej oraz ich uzupełniającą rolę w skutecznym reagowaniu na wyzwania stojące przed młodzieżą**

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

34. Włączały młodych ludzi w kluczowe decyzje polityczne mające na nich wpływ, wykorzystując istniejące sposoby angażowania młodych ludzi lub tworząc nowe, uwzględniając przy tym proces usystematyzowanego dialogu.
35. Dalej promowały uznawanie pracy z młodzieżą i uczenia się pozaformalnego oraz konkretne narzędzia, takie jak Youthpass, wśród innych sektorów, np. sektora zatrudnienia, kształcenia, szkolenia i kultury oraz wśród innych stosownych zainteresowanych stron.
36. Poczyniły dalsze postępy w uznawaniu pracy z młodzieżą oraz walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego poprzez zbadanie możliwości uwzględniania certyfikatu Youthpass poza programem Erasmus+ oraz w stosownych przypadkach korzystania z niego jako z krajowego narzędzia uznawania.
37. Promowały i regularnie uświadamiały innym sektorom osiągnięcia pracy z młodzieżą w kontekście pracy zawodowej i wolontariatu.

38. Opracowały inicjatywy pozwalające postrzegać, rozumieć, stosować i uznawać wolontariat jako proces uczenia się pozaformalnego.
39. Wspierały i propagowały realizowanie wspólnych inicjatyw łączących uczenie się formalne i pozaformalne, mogących zmaksymalizować efekty uczenia się.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

40. W stosownych przypadkach zapewniała możliwości korzystania z certyfikatu Youthpass poza programem Erasmus+ jako z krajowego narzędzia uznawania i wspierała państwa członkowskie w tych działaniach.
-

ZAŁĄCZNIK

PRZYPOMINAJĄC O POLITYCZNYM TŁE PRZEDMIOTOWEJ KWESTII

Tło polityczne

1. Konkluzje Rady w sprawie większego włączenia społecznego młodzieży niepracującej, niekształcącej się ani nie-szkolącej, w których to konkluzjach stwierdzono, że należy zapewnić podejście całościowe i współpracę międzysektorową. Należy skoordynować na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim wszystkie instrumenty, środki i działania polityczne; w opracowywanie i realizację środków włączenia społecznego młodzieży należy zaangażować szeroką rzeszę zainteresowanych stron ⁽¹⁾.
2. Zalecenie Rady w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży w ramach pakietu na rzecz zatrudnienia młodzieży ⁽²⁾.
3. Konkluzje Rady w sprawie inwestowania w kształcenie i szkolenie – odpowiedź na komunikat pt. „Nowe podejście do edukacji: inwestowanie w umiejętności na rzecz lepszych efektów społeczno-gospodarczych” oraz na roczną analizę wzrostu gospodarczego 2013 ⁽³⁾.
4. Zalecenie Rady w sprawie polityk na rzecz ograniczania zjawiska przedwczesnego kończenia nauki, w którym to zaleceniu zwrócono uwagę na potrzebę kompleksowych międzysektorowych polityk zwiększających powiązania między systemami kształcenia i szkolenia a sektorem zatrudnienia ⁽⁴⁾.
5. Zalecenie Rady w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego ⁽⁵⁾.
6. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 ⁽⁶⁾ ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 1.2.2014, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. C 120 z 26.4.2013, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 64 z 5.3.2013, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 191 z 1.7.2011, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50.

Konkluzje Rady w sprawie maksymalizowania roli sportu powszechnego w rozwijaniu umiejętności przekrojowych, zwłaszcza wśród młodzieży

(2015/C 172/03)

RADA UE I PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ZEBRANI W RADZIE,

PRZYPOMINAJĄC O POLITYCZNYM TLE PRZEDMIOTOWEJ KWESTII PRZEDSTAWIONYM W ZAŁĄCZNIKU, A ZWŁASZCZA O TYM, CO NASTĘPUJE:

1. W strategii „Europa 2020” i w jej inicjatywach przewodnich podkreślono, jak ważne jest wyposażenie młodych ludzi w niezbędne umiejętności i kompetencje oraz zajęcie się wysokimi poziomami bezrobocia wśród młodzieży w Europie, a w sprawozdaniu podsumowującym dotyczącym śródkresowego przeglądu strategii „Europa 2020”⁽¹⁾ wśród najważniejszych wyników wymieniono ważną rolę sektora sportu jako instrumentu spójności społecznej i włączenia społecznego.
2. W planie prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2014–2017⁽²⁾ podkreślono, że sport wnosi ważny wkład w realizację celów ogólnych strategii „Europa 2020” ze względu na to, że sektor sportu może znacznie przyczynić się do inteligentnego i zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu. W jednym z trzech priorytetów tego programu prac, a mianowicie w priorytecie „Sport i społeczeństwo”, podkreślono powiązania sportu z zatrudnieniem, kształceniem i szkoleniem.
3. W rezolucji Rady z dnia 20 lipca 2006 r. dotyczącej uznawania wartości kształcenia nieformalnego i incydentalnego wśród młodzieży europejskiej⁽³⁾ podkreślono, że uczenie się pozaformalne i nieformalne może umożliwić młodym ludziom zdobycie dodatkowej wiedzy, umiejętności i kompetencji oraz przyczynić się do ich rozwoju osobistego, włączenia społecznego oraz aktywnych postaw obywatelskich, polepszając w ten sposób ich możliwości zatrudnienia; a także, że pracodawcy, placówki kształcenia formalnego i całe społeczeństwo obywatelskie powinni zwrócić należytą uwagę na ich szersze uznawanie.
4. W zaleceniu Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego⁽⁴⁾ zwrócono uwagę na możliwości i mechanizmy pozwalające, by wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte w drodze uczenia się pozaformalnego i nieformalnego odgrywały ważną rolę w zwiększaniu zatrudnialności i mobilności oraz w motywowaniu do uczenia się przez całe życie.

UZNAJĄ, ŻE:

5. Uczestnictwo w sporcie powszechnym⁽⁵⁾ – choć oznacza przede wszystkim aktywność fizyczną w czasie wolnym – przynosi również dodatkową wartość dodaną w postaci zdrowszego i generalnie bardziej integracyjnego społeczeństwa europejskiego o zrównoważonym charakterze. Może rozwijać pozytywne postawy i wartości społeczne, a także umiejętności i kompetencje poszczególnych osób, w tym kompetencje przekrojowe⁽⁶⁾, takie jak zdolność krytycznego myślenia, podejmowania inicjatywy, rozwiązywania problemów i współpracy⁽⁷⁾.
6. Zachodzi potrzeba reagowania na rosnące wymagania gospodarki opartej na zaawansowanej wiedzy, zwłaszcza w odniesieniu do rozwoju umiejętności przekrojowych oraz zdolności do skutecznego wykorzystywania takich umiejętności w różnych sektorach; w czasach szybkich zmian zapotrzebowania na rynku pracy pracodawcy wysoce sobie cenią umiejętności przekrojowe, przy czym często sygnalizują, że nowym pracownikom takich umiejętności brakuje.

⁽¹⁾ Dok. 16559/14.

⁽²⁾ Dz.U. C 183 z 14.6.2014, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. C 168 z 20.7.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.

⁽⁵⁾ „Sport powszechny” („sport na poziomie najbliższym obywatelowi”) oznacza sport w formie zorganizowanej, uprawiany na poziomie lokalnym przez amatorów oraz sport dla wszystkich. Źródło: Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50).

⁽⁶⁾ Różne agencje i organizacje w różny sposób nazywają te umiejętności: określają je np. mianem „kompetencji kluczowych” lub „umiejętności miękkich”, „umiejętności transferowalnych” lub „umiejętności podstawowych”, „podstawowych umiejętności zawodowych” lub „podstawowych umiejętności niezbędnych do znalezienia zatrudnienia”. Według glosariusza Europejskiej Sieci Całozyciowego Poradnictwa Zawodowego umiejętności przekrojowe są umiejętnościami istotnymi dla prac i zawodów innych niż te, które dana osoba właśnie wykonuje lub niedawno wykonywała. Umiejętności te mogły zostać również nabyte w okolicznościach innych niż praca lub w ramach aktywności w czasie wolnym lub też w drodze uczestnictwa w kształceniu lub szkoleniu. Generalnie są to umiejętności, które nabyto w określonym kontekście lub w celu poradzenia sobie w konkretnej sytuacji/w przypadku konkretnego problemu i które mogą zostać przeniesione do innego kontekstu.

⁽⁷⁾ COM/2012/669 final.

7. Jeśli chodzi o wkład sportu w rozwój umiejętności przekrojowych, istnieje w tym względzie niewykorzystany potencjał, zwłaszcza w przypadku młodych ludzi, ponieważ umiejętności nabyte w wyniku uczenia się pozaformalnego⁽¹⁾ i nieformalnego⁽²⁾ są cenne dla rozwoju osobistego i zawodowego, w tym na rynku pracy i w uczeniu się przez całe życie⁽³⁾.
8. Jeśli chodzi o uznawanie wartości umiejętności przekrojowych nabytych w drodze uczenia się pozaformalnego i nieformalnego poprzez sport powszechny, pierwszymi krokami są: zwiększanie świadomości i wyeksponowania przede wszystkim wśród samych uczestników, rodziców, wolontariuszy i kadry pracowniczej, a ponadto wśród ogółu społeczeństwa, w tym pracodawców.

PODKREŚLAJĄ, ŻE:

9. Sport przyczynia się do realizacji strategicznych celów Unii w zakresie wzrostu, zatrudnienia i spójności społecznej, w tym do zaradzenia pilnym wyzwaniom, z którymi mierzy się obecnie Europa, takim jak ciągle wysoka stopa bezrobocia wśród europejskiej młodzieży⁽⁴⁾. Aby sport mógł dalej rozwijać swój pełny potencjał w tym względzie, istotne jest, by wypracować międzysektorowe podejście obejmujące inne obszary polityki, takie jak kształcenie i szkolenie, młodzież i zatrudnienie, sprawy społeczne i zdrowie publiczne.
10. Szczególnie atrakcyjne dla młodych ludzi, w tym tych o mniejszych szansach, są często sporty nietradycyjne⁽⁵⁾; możliwości, jakie sporty te oferują, można by dalej badać.
11. W sporcie powszechnym dla zwiększania świadomości, zapewniania wartości dodanej i korzyści, jakie sport ten może przynosić w odniesieniu do rozwoju umiejętności przekrojowych, zasadnicze znaczenie ma kompetentna kadra pracownicza, w tym wolontariusze.

W TYM KONTEKŚCIE ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UE, BY Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI:

12. Zwiększały, wśród zainteresowanych podmiotów w sporcie powszechnym, w społeczeństwie i wśród pracodawców, świadomość tego, że umiejętności przekrojowe nabyte w drodze uczestnictwa w sporcie powszechnym mają osobistą, społeczną i ekonomiczną wartość dodaną, którą można wykorzystać w innych sektorach.
13. Współpracowały z innymi odpowiednimi sektorami i z innymi państwami członkowskimi UE i wymieniały się z nimi sprawdzonymi rozwiązaniami odnośnie do faktycznych korzyści, jakie dają umiejętności nabyte poza kształceniem formalnym, tj. w drodze uczenia się pozaformalnego i nieformalnego w ramach sportu powszechnego.
14. Zachęcały do tego, by rozwijać wiedzę, umiejętności i kompetencje właściwej kadry pracowniczej w sporcie powszechnym, w tym wolontariuszy, z myślą o zwiększaniu, poprzez ten rodzaj sportu, wartości społecznych i edukacyjnych oraz umiejętności przekrojowych.
15. Zachęcały do tworzenia innowacyjnych partnerstw pomiędzy organizatorami kształcenia formalnego i organizatorami kształcenia pozaformalnego, a także w całym sektorze młodzieży i sportu, po to by rozwijać takie podejścia do uczenia się, które byłyby również odpowiednie w sektorze sportu powszechnego.
16. Propagowały ocenę własnych umiejętności, zwłaszcza wśród młodzieży, która obejmuje umiejętności przekrojowe nabywane poprzez sport powszechny, a także propagowały wykorzystywanie najpowszechniejszych paszportów umiejętności i wzorów CV, a zwłaszcza Europassu.
17. Wykorzystywały istniejące uzgodnienia, które mają na celu umożliwianie walidowania umiejętności i doświadczeń zdobytych w ramach uczenia się pozaformalnego i nieformalnego w sporcie.
18. Dalej zwiększały ogólne uczestnictwo młodzieży w sporcie powszechnym, w tym uczestnictwo osób o mniejszych szansach, na szczeblu krajowym i lokalnym, i wykorzystywały w tym względzie faktyczny potencjał sportów nietradycyjnych.

(1) Definicja: „uczenie się pozaformalne” oznacza uczenie się, które odbywa się poprzez zaplanowane działania (w postaci celów i czasu przeznaczonych na naukę), w którym obecna jest pewna forma wsparcia (na przykład relacja uczeń-nauczyciel), a które nie jest częścią formalnego systemu kształcenia i szkolenia. Źródło: Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50

(2) Definicja: „uczenie się nieformalne” oznacza uczenie się wynikające z codziennych działań związanych z pracą, rodziną lub czasem wolnym, które nie jest zorganizowane ani ustrukturyzowane poprzez cele, czas uczenia się ani wsparcie w uczeniu się; z perspektywy uczącego się może być ono niezamierzone. Źródło: Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50

(3) Jeśli chodzi o nabywanie umiejętności poza kształceniem formalnym, z badań wynika, że 52 % Europejczyków ocenia, że nabywanie umiejętności (np. rozwiązywanie problemów, współpracy z innymi itd.), które mogą zostać później wykorzystane w innych sektorach, jest w takich okolicznościach możliwe. Źródło: Eurobarometr – specjalne badanie 417 (2014) „European area of skills and qualifications” (Europejski obszar umiejętności i kwalifikacji), s. 12.

(4) W drugim kwartale 2014 r. w UE-28 bezrobotnych było ponad 5 mln młodych ludzi (w wieku poniżej 25 lat). Stanowi to stopę bezrobocia równą 21,7 %, przy czym stopa NEET (młodzież niekształcąca się, niepracująca ani nieszkoląca się) wynosiła 13 %. Źródło: Eurostat

(5) Atrakcyjne dla młodych ludzi nowe formy sportów to na przykład: uliczna piłka nożna, gimnastyka uliczna i parkour, jazda na deskorolce i longboarding, akrobacyjna jazda na rolkach, koszykówka uliczna i taniec uliczny.

ZWRACAJĄ SIĘ DO KOMISJI EUROPEJSKIEJ I PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, ABY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

19. Propagowały wartość umiejętności przekrojowych nabywanych przez jednostki poprzez sport powszechny, tak by umiejętności te mogły być skutecznie wykorzystywane w innych sektorach do celów zatrudnienia, mobilności edukacyjnej lub uczenia się przez całe życie.
20. Uznawały i włączały pozytywne efekty, jakie przynoszą umiejętności przekrojowe wypracowane poprzez sport powszechny, do krajowych i europejskich polityk oraz do strategii dotyczących sportu, młodzieży, spraw społecznych, zdrowia, edukacji i zatrudnienia.
21. Uznawały i wspierały wkład wnoszony przez organizacje działające w zakresie sportu powszechnego w zapewnianiu możliwości uczenia się pozaformalnego.
22. Zbadały, jaki jest potencjał współpracy z sektorem młodzieżowym, zwłaszcza w zakresie:
 - a. zastosowania w sektorze sportu metod i narzędzi uczenia się pozaformalnego;
 - b. wykorzystywania zajęć sportowych w metodach uczenia się pozaformalnego w sektorze młodzieżowym;
 - c. zachęcania do większej liczby projektów finansowanych w ramach wolontariatu europejskiego, w których brałoby udział młodzi wolontariusze z organizacji non-profit w sektorze sportu;
 - d. wykorzystywania zajęć sportowych jako narzędzia służącego włączeniu społecznemu i aktywizacji, również w odniesieniu do jego wkładu we wdrażanie gwarancji dla młodzieży w Europie.
23. Zachęcały do inicjatyw, w stosownych przypadkach, również w ramach Europejskiego Tygodnia Sportu, odnośnie do edukacyjnych wartości sportu, a także możliwości wzmacniania w społecznościach cech sprzyjających włączeniu społecznemu.
24. Współpracowały z zamiarem podnoszenia standardów w zakresie trenowania i prowadzenia treningów, a także w zakresie kształcenia trenerów i szkoleniowców oraz wolontariuszy poprzez ułatwianie wymiany informacji i doświadczeń pomiędzy osobami odpowiedzialnymi za wyznaczanie kierunków polityki a zainteresowanymi podmiotami z sektora sportu.
25. Zachęcały do wolontariatu sportowego i zwiększania świadomości co do wartości wolontariatu w sporcie, zwłaszcza w nabywaniu umiejętności przekrojowych, do uznawania wolontariatu jako ważnej formy uczenia się pozaformalnego i wzmacniania krajowej i transgranicznej mobilności młodych wolontariuszy.
26. Zachęcały do efektywnego wykorzystywania unijnych instrumentów finansowania – takich jak program Erasmus+ – jako możliwości pozwalających rozwijać umiejętności przekrojowe, zwłaszcza wśród młodych ludzi, aby także wzmacniać włączenie społeczne, aktywność obywatelską i szersze uczestnictwo w sporcie powszechnym.
27. Wykorzystywały proces działań następczych związanych z zaleceniem Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego do zajęcia się kwestią umiejętności przekrojowych nabywanych poprzez sport.

ZWRACAJĄ SIĘ DO KOMISJI EUROPEJSKIEJ, BY:

28. Przeprowadziła badanie dotyczące wkładu sportu w zwiększanie szans na zatrudnienie młodych ludzi w kontekście strategii „Europa 2020”, w tym aspektów wiążących się z umiejętnościami przekrojowymi nabywanymi w związku z uczestnictwem w sporcie powszechnym.
29. Uwzględniała wymiar sportowy w prowadzonych już dyskusjach i wydarzeniach politycznych dotyczących umiejętności, tak aby zwiększać świadomość i zbadać, jakie mogłyby być konkretniejsze sposoby nabywania umiejętności przekrojowych w sporcie i poprzez sport.
30. Kontynuowała – również w ramach mandatu grup eksperckich utworzonych na mocy planu prac UE w dziedzinie sportu – gromadzenie danych, najlepszych sprawdzonych rozwiązań i analizę społecznego i ekonomicznego znaczenia sportu, a także tego, w jaki sposób sport powszechny wnosi wkład w takie obszary, jak zatrudnienie, kształcenie i szkolenie, w tym skoncentrowała się na rozwoju umiejętności osobistych i przekrojowych.
31. Ułatwiała wymianę informacji i sprawdzonych rozwiązań, skuteczne wzajemne uczenie się oraz tworzenie sieci kontaktów między państwami członkowskimi, zwłaszcza w odniesieniu do rozwijania dostępniejszego, atrakcyjniejszego i bardziej zróżnicowanego sportu powszechnego, zwłaszcza dla młodych ludzi.

ZWRACAJĄ SIĘ DO RUCHU SPORTOWEGO, BY ROZWAŻYŁ:

32. Budowanie świadomości, zwłaszcza u młodych ludzi i ich rodziców, że umiejętności nabyte w sporcie i poprzez sport mogą mieć szczególną wartość, która może zostać wykorzystana w innych sektorach.
 33. Inwestowanie w kompetentną kadrę pracowniczą, która stosowałaby w swojej pracy najnowocześniejsze metody umożliwiające jej osiągnięcie pełnych korzyści z wartości dodanej, którą sport może zaoferować, w tym tej związanej z nabywaniem umiejętności.
 34. Zwiększanie świadomości wśród kadry pracowniczej w sporcie co do faktycznych korzyści, jakie przynoszą umiejętności przekrojowe nabyte w trakcie zajęć sportowych poprzez uczenie się pozaformalne i nieformalne, oraz ogólnej społecznej i ekonomicznej wartości dodanej sportu powszechnego.
 35. Zbadanie, jaki jest potencjał współpracy i wymiany sprawdzonych rozwiązań z organizacjami młodzieżowymi, zwłaszcza w odniesieniu do zastosowania do sektora sportowego metod i narzędzi uczenia się pozaformalnego.
 36. Wymianę najlepszych sprawdzonych rozwiązań w zakresie tego, jak należy wspierać i różnicować ruch sportu powszechnego, oraz wymianę sprawdzonych rozwiązań w odniesieniu do rozwijania nowych rodzajów sportu powszechnego, np. sportów nietradycyjnych.
-

ZAŁĄCZNIK

PRZYPOMINAJĄC O POLITYCZNYM TLE PRZEDMIOTOWEJ KWESTII

1. W zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽¹⁾ wskazano, że kompetencje społeczne są powiązane z dobrostanem osobistym i społecznym wymagającym świadomości tego, w jaki sposób można zapewnić sobie optymalny poziom zdrowia fizycznego i psychicznego, rozumianego również jako zasób danej osoby i jej rodziny oraz bezpośredniego otoczenia społecznego, a także wiedzy, w jaki sposób może się do tego przyczynić zdrowy styl życia. Dla powodzenia w kontaktach interpersonalnych i uczestnictwie w życiu społecznym niezbędne jest rozumienie zasad postępowania i reguł zachowania ogólnie przyjętych w różnych społeczeństwach i środowiskach (np. w pracy). Podstawowe umiejętności w zakresie tej kompetencji obejmują zdolność do konstruktywnego porozumiewania się w różnych środowiskach, wykazywania się tolerancją, wyrażania i rozumienia różnych punktów widzenia, negocjowania połączonego ze zdolnością tworzenia klimatu zaufania, a także zdolność do empatii. Jednostki powinny być zdolne do radzenia sobie ze stresem i frustracją oraz do wyrażania ich w konstruktywny sposób, a także powinny odróżniać sferę osobistą od zawodowej.
2. W europejskich wytycznych w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego ⁽²⁾ podkreśla się, że walidowanie uczenia się pozaformalnego i nieformalnego jest coraz częściej postrzegane jako sposób usprawniania uczenia się przez całe życie i przez całość sytuacji życiowych. Coraz więcej krajów europejskich podkreśla znaczenie eksponowania i doceniania uczenia się odbywającego się poza instytucjami formalnego kształcenia i szkolenia, na przykład w pracy, w ramach zajęć w czasie wolnym lub w domu.
3. W konkluzjach Rady z dnia 18 listopada 2010 r. w sprawie roli sportu jako źródła i podstawy aktywnego włączenia społecznego ⁽³⁾ podkreśla się, że dostęp do sportu i udział w jego różnych aspektach są ważne dla rozwoju osobistego, poczucia tożsamości i przynależności, dobrego samopoczucia w aspekcie fizycznym i psychicznym, upodmiotowienia, kompetencji i sieci społecznych, komunikacji międzykulturowej i szans na rynku pracy.
4. W konkluzjach Rady z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie roli wolontariatu sportowego w propagowaniu aktywności obywatelskiej ⁽⁴⁾ podkreśla się potrzebę propagowania wolontariatu sportowego jako ważnej metody podnoszenia kompetencji i umiejętności, a także jako formę uczenia się pozaformalnego i nieformalnego.
5. W konkluzjach Rady z dnia 15 lutego 2013 r. w sprawie inwestowania w kształcenie i szkolenie – odpowiedź na komunikat pt. „Nowe podejście do edukacji: inwestowanie w umiejętności na rzecz lepszych efektów społeczno-gospodarczych” oraz na roczną analizę wzrostu gospodarczego 2013 ⁽⁵⁾ zachęca się państwa członkowskie do wprowadzenia środków służących rozwijaniu umiejętności i kompetencji przekrojowych, zgodnie z zaleceniem z 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie.
6. W konkluzjach Rady z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie wpływu sportu na gospodarkę UE, a zwłaszcza na walkę z bezrobociem młodzieży i na zwiększanie włączenia społecznego ⁽⁶⁾ przyznaje się, że angażując się w sport, młodzi ludzie nabywają konkretnych umiejętności i kompetencji osobistych i zawodowych zwiększających ich szanse na zatrudnienie. Są to między innymi: umiejętność uczenia się, kompetencje społeczne i obywatelskie, przywództwo, komunikacja, praca zespołowa, dyscyplina, kreatywność i przedsiębiorczość.

⁽¹⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽²⁾ Europejskie wytyczne w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego. Cedefop (2009).

⁽³⁾ Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 24.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 64 z 5.3.2013, s. 5.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 32 z 4.2.2014, s. 2.

Konkluzje Rady w sprawie oddziaływania sektora kultury i sektora kreatywnego, służącego stymulowaniu innowacji, stabilności gospodarczej i włączenia społecznego

(2015/C 172/04)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

UZNAJĄC, ŻE:

1. sektor kultury i sektor kreatywny generują wartości kulturowe i gospodarcze. W ostatnich latach intensywnie pracowano nad tym, by sektory te stały się integralną częścią europejskiego społeczeństwa i europejskiej gospodarki, jako źródło wzrostu gospodarczego, miejsc pracy i dobrobytu. Jednak ich szersze znaczenie nie zostało jeszcze w pełni uznane, zwłaszcza jeśli chodzi o potencjał kultury i kreatywności artystycznej, który może stymulować innowacje w innych sektorach gospodarki i w całym społeczeństwie oraz wpływać na dobrostan jego członków;
2. oddziaływanie między sektorem kultury i sektorem kreatywnym a innymi sektorami można rozumieć jako proces łączenia wiedzy i umiejętności przynależnych sektorowi kultury i sektorowi kreatywnemu z wiedzą i umiejętnościami przynależnymi innym sektorom w celu znalezienia innowacyjnych i inteligentnych rozwiązań współczesnych problemów społecznych;
3. oddziaływanie sektora kultury i sektora kreatywnego może być wzajemnie korzystne dla wszystkich uczestniczących sektorów, jeżeli jest to uczestnictwo na równych prawach;

UWAŻA, ŻE:

4. oddziaływanie sektora kultury i sektora kreatywnego na inne sektory może przynieść wiele korzyści⁽¹⁾, wśród których są:
 - poprawa obsługi klienta, zadowolenia pracowników i skuteczności organizacji w biznesie i w sektorze publicznym poprzez zaangażowanie projektantów, artystów i innych przedstawicieli zawodów kreatywnych w opracowywanie innowacyjnych i przyjaznych użytkownikowi rozwiązań oraz poprzez tworzenie zespołów multidyscyplinarnych,
 - podniesienie frekwencji uczniów i zwiększenie ich osiągnięć, sprzyjanie kreatywnemu uczeniu się i dobrostanowi uczniów oraz zwiększenie zaangażowania rodziców poprzez włączanie artystów i przedstawicieli zawodów kreatywnych w zajęcia szkolne,
 - obniżenie wydatków medycznych i liczby hospitalizowanych osób dzięki lepszemu zapobieganiu chorobom i przyspieszeniu rehabilitacji pacjentów poprzez działania artystyczne i twórcze,
 - rewitalizacja obszarów przemysłowych i przestrzeni miejskich oraz promowanie turystyki dzięki uwzględnianiu kultury i kreatywności w długofalowych strategiach rozwoju lokalnego i regionalnego,
 - propagowanie zachowań sprzyjających środowisku naturalnemu wśród konsumentów i w przemyśle wytwórczym, obniżanie zużycia energii i zasobów dzięki udziałowi projektantów, artystów i innych przedstawicieli zawodów kreatywnych w recyklingu i upcyklingu zużytych materiałów z myślą o tworzeniu nowych, innowacyjnych i funkcjonalnych produktów o wartości dodanej,
 - zwiększenie włączenia społecznego i ożywienie życia społecznego poprzez działania kulturalne i kreatywne oraz umieszczanie dzieł współczesnej architektury i sztuki oraz designu w przestrzeni publicznej i w budynkach o dużej wartości kulturowej i historycznej;

ODNOTOWUJĄC, ŻE:

5. potencjał łączenia sztuki, kultury i kreatywności z techniką, nauką i biznesem nie jest szeroko znany, a wymiana dobrych praktyk jest niewystarczająca. W szczególności nie docenia się wciąż i – co za tym idzie – nie wykorzystuje dostatecznie tego, że kultura i sztuka pełnią rolę katalizatora wpływającego na innowacje we wszystkich sektorach;
6. do oddziaływania dochodzi na styku różnych sektorów. Sektory i strategie pozostają jednak często hermetyczne, co ogranicza możliwości synergii i wypracowania nowatorskich rozwiązań. Aby przezwyciężyć ten hermetyczny sposób myślenia i propagować oddziaływanie, należy przyjąć wszechstronne strategiczne podejście obejmujące wszystkie podmioty od szczebla lokalnego po unijny;

⁽¹⁾ Na podstawie zasad postępowania dotyczących promowania partnerstw kreatywnych, przygotowanych przez grupę roboczą działającą na zasadzie otwartej metody koordynacji (2014), http://ec.europa.eu/culture/library/reports/creative-partnerships_pl.pdf

7. konieczne jest uzyskanie rzetelnych i porównywalnych danych na temat oddziaływania sektora kultury i sektora kreatywnego, które to dane pozwoliłyby odzwierciedlić i przeanalizować wkład tych sektorów w całą gospodarkę oraz ich wpływ na społeczeństwo na wszystkich poziomach;
8. rozwój umiejętności kreatywnych i krytycznego myślenia w całym okresie kształcenia formalnego oraz uczenia się pozaformalnego i nieformalnego pozwala poszczególnym osobom lepiej dostosowywać się do potrzeb coraz bardziej zróżnicowanego i opartego na wiedzy społeczeństwa oraz wymagającego i szybko zmieniającego się rynku pracy;
9. europejski jednolity rynek cyfrowy powinien sprzyjać tworzeniu i rozpowszechnianiu treści wysokiej jakości, których źródłem będzie zróżnicowanie kulturowe i językowe Europy, oraz zapewnić wyważone ramy praw i obowiązków w całym łańcuchu wartości;
10. inwestycje w sektor kultury i sektor kreatywny są często uznawane za ryzykowne i nieprzewidywalne, jako że ich podstawą są wartości niematerialne. Potrzebne są zatem innowacyjne instrumenty finansowe specjalnie ukierunkowane na sektor kultury i sektor kreatywny, które wzmocnią zdolność tych sektorów do podejmowania współpracy międzysektorowej, także na szczeblu międzynarodowym;

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI I Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI:

11. uświadamiały wszystkim zainteresowanym stronom, w szczególności decydentom politycznym, przedstawicielom zawodów kreatywnych, przemysłowi, przedsiębiorstwom i inwestorom, jak dużą wartość kulturową, gospodarczą i społeczną mają kreatywność i innowacje wynikające ze współpracy międzysektorowej. Ważne jest, aby w tym celu sprzyjać szerokiemu rozpowszechnianiu informacji o dobrych praktykach i zdobytych doświadczeniach we współpracy międzysektorowej oraz o jej wynikach, a także tworzeniu sieci ekspertów i partnerskiemu uczeniu się;
12. przewyciężały hermetyczny sposób myślenia w tradycyjnych dziedzinach polityki, lepiej uwzględniając kulturę i kreatywność artystyczną w strategiach dotyczących wzrostu gospodarczego, polityki społecznej, rozwoju miejskiego i regionalnego oraz zrównoważonego rozwoju;
13. dalej określały istniejące strategie i tendencje związane z oddziaływaniem sektora kultury i sektora kreatywnego oraz usprawniły gromadzenie danych w celu lepszego kształtowania polityki opartej na dowodach. Wiąże się to z opracowaniem nowych metod oceny oddziaływania sektora kultury i sektora kreatywnego na inne branże, po to by lepiej wykorzystać jego wkład w innowacyjność i zrozumieć jego szerszy wpływ;
14. promowały kreatywne ekosystemy i multidyscyplinarne środowiska w sektorze kultury i sektorze kreatywnym, za pośrednictwem takich struktur, jak: ośrodki innowacji i biznesu, akceleratorzy wspierające nowe przedsiębiorstwa, inkubatory, centra kreatywności, przestrzenie dla coworkingu i programy tworzenia sieci kontaktów;
15. promowały międzysektorowe kulturowe i kreatywne klastry i sieci na szczeblu krajowym, europejskim i międzynarodowym, aby zwiększyć eksport dóbr kulturalnych i kreatywnych i ułatwić dostęp do nowych rynków;
16. zachęcały do stosowania w tradycyjnych branżach innowacji pozatechnologicznych, społecznych i usługowych, np. wprowadzając tam podejście design thinking⁽¹⁾ i kreatywność opartą na kulturze;
17. zachęcały sektor kultury i sektor kreatywny do korzystania z możliwości, jakie będzie oferował przyszły jednolity rynek cyfrowy;

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI:

18. sprzyjały oddziaływaniu sektora kultury i sektora kreatywnego na szczeblu lokalnym i regionalnym, jeśli możliwe w oparciu o bieżące inicjatywy, w bliskiej współpracy z podmiotami lokalnymi, organizacjami pozarządowymi oraz innymi organizacjami i przedsiębiorstwami. Można także rozważyć utworzenie multidyscyplinarnych klastrów, w które aktywnie zaangażowane będą organy lokalne i regionalne;
19. popierały inicjatywy sprzyjające wspólnemu wspieraniu sektora kultury i sektora kreatywnego w celu przewyciężenia hermetyczności sektorowej i wypracowania kompleksowych podejść strategicznych;

⁽¹⁾ Design thinking można opisać jako sposób myślenia koncentrujący się na rozwiązaniu; punktem wyjścia jest tutaj cel (lepsza sytuacja w przyszłości), a nie próba poradzenia sobie z konkretnym problemem. Jest to wszechstronne i kreatywne podejście, które można stosować w wielu sytuacjach, zwłaszcza złożonych i niespodziewanych.

20. zachęcały do stosowania podejścia design thinking w sektorze publicznym, w przypadku gdy ma się do czynienia ze złożonymi kwestiami i rozwija efektywne usługi skoncentrowane na użytkowniku ⁽¹⁾;
21. tworzyły warunki, które ułatwiłyby sektorowi kultury i sektorowi kreatywnemu dalsze wykorzystanie swojego potencjału w kontekście partnerstw międzysektorowych – w tym poprzez uwzględnienie zaleceń Europejskiego Sojuszu Sektora Kreatywnego ⁽²⁾ – za pomocą stosownych środków, takich jak:
- innowacyjne instrumenty finansowe dostosowane do potrzeb i specyfiki sektorów – takie jak systemy bonów kreatywno-innowacyjnych ⁽³⁾, finansowanie załączkowe ⁽⁴⁾, finansowanie społecznościowe, mechanizmy gwarancji kredytowych, fundusze kapitału podwyższonego ryzyka (anioły biznesu, kapitał podwyższonego ryzyka) i składki zwrotne ⁽⁵⁾ – pozwalające zróżnicować wsparcie finansowe dla sektora kultury i sektora kreatywnego. Można też rozważyć projekty pilotażowe, które sprzyjają eksperymentom i podejmowaniu ryzyka jako metodzie stymulowania innowacji;
 - fora wymiany i szkolenia dla inwestorów, poszerzające ich wiedzę o potencjale sektora kultury i sektora kreatywnego, oraz dla osób pracujących w tych sektorach, rozwijające ich umiejętności menedżerskie i biznesowe;
22. promowały rozwój umiejętności przekrojowych, takich jak kreatywność, świadomość kulturowa, przedsiębiorczość w ramach kształcenia formalnego i uczenia się pozaformalnego; zachęcały w odpowiednich przypadkach do stosowania podejść międzysektorowych obejmujących różne obszary w ramach instytucji szkolnictwa wyższego, np. organizowanie wspólnych programów na styku sztuki, kultury, nauki, inżynierii, techniki, biznesu i innych odpowiednich dziedzin;

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

23. wypracowała kompleksowe podejście strategiczne w celu zwiększenia konkurencyjności i wzmocnienia rozwoju przemysłu kultury i przemysłu kreatywnego, kładąc nacisk na ich rolę w ogólnym procesie innowacji we wszystkich branżach;
24. lepiej dostosowywała do potrzeb i skuteczniej rozpowszechniała informacje o istniejących programach i funduszach UE przeznaczonych dla sektora kultury i sektora kreatywnego w celu zwiększenia ich oddziaływania na inne obszary polityki;
25. rozważyła wykorzystanie istniejącego finansowania dostępnego w ramach unijnych programów, takich jak „Horyzont 2020”, „Łącząc Europę”, „Erasmus+”, COSME i „Kreatywna Europa”, w przypadku projektów związanych z oddziaływaniem, które służą na przykład:
- wspieraniu multidyscyplinarnych zespołów artystów, naukowców i inżynierów,
 - lepszemu wspieraniu innowacji pozatechnologicznych, społecznych i usługowych,
 - rozwijaniu umiejętności przekrojowych, takich jak krytyczne myślenie i wychodzenie z inicjatywą,
 - wspieraniu działań artystycznych w rozwoju miast, jako część inicjatywy dotyczącej inteligentnych i kreatywnych miast,
 - promowanie podejścia skoncentrowanego na użytkowniku w unowocześnianiu usług publicznych, np. poprzez stosowanie *design thinking*;
- i bez zbędnej zwłoki kontynuowała przygotowania do uruchomienia w 2016 r. systemu poręczeń na rzecz sektora kultury i sektora kreatywnego ⁽⁶⁾;

⁽¹⁾ Na podstawie dokumentu „Wdrażanie planu działania na rzecz innowacji opartych na projektowaniu” (SWD (2013) 380 final).

⁽²⁾ Europejski Sojusz Sektora Kreatywnego (ECIA) to zintegrowana inicjatywa polityczna Komisji w latach 2012–2014. Jego celem było sprawdzenie i ocena nowych innowacyjnych instrumentów polityki dla branż kreatywnych i wydanie konkretnych zaleceń.

⁽³⁾ Systemy bonów kreatywno-innowacyjnych to niewysokie kredyty przyznawane przez rząd małym i średnim przedsiębiorstwom na zakup usług, dzięki którym przedsiębiorstwa te wprowadzają innowacje (nowe produkty, usługi lub procesy) do swojej działalności (zalecenie ECIA).

⁽⁴⁾ Kapitał załączkowy ma na celu wspieranie firm w przechodzeniu od fazy pomysłu lub prototypu do fazy uzyskiwania pierwszych dochodów komercyjnych. Przyznawany jest młodym innowacyjnym firmom na bardzo wczesnym etapie, gdy ryzyko jest wysokie.

⁽⁵⁾ Składki zwrotne to nowe narzędzie finansowane przez organy publiczne. Wybrany projekt uzyskuje jednocześnie dwa finansowania: pożyczkę bezkosztową i „składkę zwrotną”, która zostanie spłacona w całości lub częściowo przez firmę beneficjentą, zależnie od jej wyników w okresie realizacji projektu (zalecenie ECIA).

⁽⁶⁾ System poręczeń na rzecz sektora kultury i sektora kreatywnego to instrument finansowy utworzony w ramach programu „Kreatywna Europa” (2014–2020). Jego celem jest ułatwienie mikroprzedsiębiorstwom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom i organizacjom działającym w sektorze kultury i sektorze kreatywnym dostępu do finansowania.

26. kontynuowała prace rozpoczęte przez jej jednostki, takie jak Eurostat i Wspólne Centrum Badawcze, w celu uzyskania informacji i danych na temat znaczenia oddziaływania sektora kultury i sektora kreatywnego na inne sektor gospodarki i inne obszary polityki, a także na ogólny wzrost;

USTALA, ŻE

27. podsumuje realizację tych konkluzji w 2018 r. Celem podsumowania będzie ocena postępów poczynionych przez państwa członkowskie i Komisję w realizacji tych konkluzji ⁽¹⁾. Należy zasięgnąć opinii państw członkowskich w sprawie formy i zakresu podsumowania, które powinno być niekłopotliwe i użyteczne.

⁽¹⁾ Przykładem jest np. podsumowanie realizacji konkluzji Rady z 2012 r. w sprawie zarządzania kulturą. Nastąpiło ono w 2015 r.

Konkluzje Rady w sprawie roli wczesnej edukacji i kształcenia podstawowego w stymulowaniu kreatywności, innowacyjności i kompetencji cyfrowych

(2015/C 172/05)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

W KONTEKŚCIE STARAŃ UNII NA RZECZ TWORZENIA GOSPODARKI CYFROWEJ ⁽¹⁾,

MAJĄC NA UWADZE:

1. Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie, w którym to zaleceniu wskazano wiedzę, umiejętności i postawy niezbędne do rozwijania kompetencji cyfrowych ⁽²⁾ – będących elementem kompetencji kluczowych potrzebnych wszystkim do samorealizacji, rozwoju osobistego, aktywności obywatelskiej, włączenia społecznego i zatrudnienia ⁽³⁾ – oraz w którym zwrócono uwagę na kluczową rolę kształcenia i szkolenia w zapewnianiu wszystkim młodym ludziom możliwości rozwijania i doskonalenia tych kompetencji.
2. Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie promowania kreatywności i innowacji przez kształcenie i szkolenie, w których to konkluzjach zwrócono uwagę w szczególności na kluczową rolę nauczycieli i środowiska edukacyjnego w pielęgnowaniu i wspieraniu kreatywności dziecka ⁽⁴⁾.
3. Konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia ⁽⁵⁾, w których to konkluzjach za jeden z czterech celów strategicznych uznano zwiększanie kreatywności i innowacyjności na wszystkich poziomach kształcenia i szkolenia, a za jedno z kluczowych wyzwań w tym zakresie – nabywanie przekrojowych kompetencji kluczowych, takich jak kompetencje cyfrowe.
4. Konkluzje Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym, w których to konkluzjach podkreślono, że należy działać na rzecz nie tylko szerszego dostępu do nowych technologii, lecz także odpowiedzialnego korzystania z nich ⁽⁶⁾.
5. Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2011 r. w sprawie wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem ⁽⁷⁾, w których to konkluzjach uznano, że wysokiej jakości wczesna edukacja i opieka nad dzieckiem uzupełniają podstawową rolę rodziny i kładą podwaliny pod przyswajanie języka, skuteczne uczenie się przez całe życie, integrację społeczną, rozwój osobisty i szanse na zatrudnienie, a jednocześnie stymulują nabywanie zarówno umiejętności poznawczych, jak i innych.
6. Konkluzje Rady z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie kompetencji kulturowych i kreatywnych i ich roli w budowaniu kapitału intelektualnego Europy ⁽⁸⁾, w których to konkluzjach uznano te kompetencje za źródło trwałego, sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu w Europie, zwłaszcza poprzez tworzenie innowacyjnych produktów i usług.
7. Konkluzje Rady z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie ochrony dzieci w świecie cyfrowym ⁽⁹⁾, w których to konkluzjach podkreślono, że ważne jest uświadamianie dzieciom, z jakimi zagrożeniami mogą się zetknąć w świecie cyfrowym, i zaapelowano o spójne upowszechnianie w szkole i w instytucjach wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem zasad bezpieczeństwa w sieci i umiejętności korzystania z mediów.
8. Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie umiejętności czytania, w których to konkluzjach zwrócono uwagę, że systemy edukacji nie w pełni wykorzystują wpływ nowych technologii na umiejętność czytania i że motywacji osobom uczącym się może dodać weryfikacja materiałów do nauki i metod uczenia się pod kątem rosnącej cyfryzacji oraz wspieranie nauczycieli w stosowaniu nowych metod pedagogicznych ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ Konkluzje Rady Europejskiej, 24–25 października 2013 r. (EUCO 169/13, sekcja I, zwłaszcza pkt 1–12).

⁽²⁾ „Kompetencje cyfrowe obejmują umiejętność i krytyczne wykorzystywanie technologii społeczeństwa informacyjnego (TSI) w pracy, rozrywce i porozumiewaniu się. Opierają się one na podstawowych umiejętnościach w zakresie TIK: wykorzystywania komputerów do uzyskiwania, oceny, przechowywania, tworzenia, prezentowania i wymiany informacji oraz do porozumiewania się i uczestnictwa w sieciach współpracy za pośrednictwem Internetu” itp.

⁽³⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 141 z 7.6.2008, s. 17.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽⁶⁾ Dok. 15441/09.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 175 z 15.6.2011, s. 8.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 19.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 15.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 393 z 19.12.2012, s. 1.

9. Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz lepszego internetu dla dzieci ⁽¹⁾, w których to konkluzjach podkreślono, że sektor kształcenia i rodzice odgrywają ważną rolę w pomaganiu dzieciom w bezpieczny i użyteczny sposób korzystać z możliwości, jakie daje internet, oraz że nauczyciele i rodzice muszą nadążać za wciąż ewoluującymi technologiami.
10. Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie skutecznego kształcenia nauczycieli, w których to konkluzjach podkreślono, jak ważne jest, by nauczyciele dostatecznie zapoznali się z cyfrowymi narzędziami uczenia się i z otwartymi zasobami edukacyjnymi, by móc skutecznie korzystać z nich w nauczaniu oraz umożliwić osobom uczącym się rozwijanie kompetencji cyfrowych ⁽²⁾.

ORAZ W ŚWIETLE INNYCH MATERIAŁÓW ŹRÓDŁOWYCH PRZEDSTAWIONYCH W ZAŁĄCZNIKU DO NINIEJSZYCH KONKLUZJI UZNAJE, ŻE:

1. Promowanie kreatywności, innowacyjności i kompetencji cyfrowych poprzez edukację we wczesnych latach życia dziecka ⁽³⁾ może przynieść korzyści w latach późniejszych, gdyż kładzie podwaliny pod dalsze uczenie się, umożliwia osiągnięcie dużo wyższego poziomu wiedzy oraz ogólnie zwiększa zdolność dziecka do rozwinięcia umiejętności kreatywnego i krytycznego myślenia oraz stania się odpowiedzialnym obywatelem Europy jutra, zdolnym sprostać wyzwaniom coraz bardziej skomunikowanego i zglobalizowanego świata.
2. Innowacyjność i umiejętność tworzenia nowych produktów i usług w dużej mierze zależą od umiejętności skorzystania z rewolucji cyfrowej, która w zadziwiającym tempie przekształca gospodarkę i społeczeństwa; oznacza to, że w przyszłych dekadach sukces gospodarczy będzie zależeć m.in. od obywateli, którzy wykażą się kreatywnością i innowacyjnością oraz będą mieć wysokie kompetencje cyfrowe.
3. Aby sprostać rosnącemu zapotrzebowaniu na użytkowników o kompetencjach cyfrowych oraz specjalistów w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych, Europa musi podjąć wyzwanie polegające na zapewnieniu każdemu obywatelowi możliwości rozwinięcia potencjału kreatywnego lub innowacyjnego oraz kompetencji cyfrowych dzięki uczeniu się przez całe życie.

W ZWIĄZKU Z POWYŻSZYM ZGADZA SIĘ, ŻE:

w odniesieniu do kreatywności i innowacyjności:

1. Systemy kształcenia i szkolenia – wraz z uczeniem się pozaformalnym i nieformalnym – mają do odegrania zasadniczą rolę w rozwijaniu od wczesnych lat kreatywności i innowacyjności, będących kluczowymi czynnikami nie tylko zwiększania przyszłej konkurencyjności gospodarczej i zatrudnialności, lecz także – co równie ważne – promowania samorealizacji, rozwoju osobistego, włączenia społecznego i aktywności obywatelskiej.
2. Nauczyciele oraz specjaliści w dziedzinie wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem mają do odegrania zasadniczą rolę w stymulowaniu ciekawości dziecka, jego wyobraźni i chęci eksperymentowania oraz w pomaganiu mu w rozwijaniu nie tylko podstawowych umiejętności i konkretnej wiedzy, lecz także kompetencji przekrojowych niezbędnych dla kreatywności i innowacyjności, takich jak krytyczne myślenie, rozwiązywanie problemów i podejmowanie inicjatywy.
3. Uczenie się poprzez zabawę, także z użyciem gier i narzędzi cyfrowych o wartości pedagogicznej, nie tylko pobudza wyobraźnię, intuicję i dociekliwość, lecz także sprzyja umiejętności współpracy i rozwiązywania problemów, jest więc ważne dla rozwoju każdego dziecka i uczenia się przez nie, zwłaszcza we wczesnych latach.
4. Wszystko to ma istotne konsekwencje dla unowocześniania założeń pedagogicznych, zasobów dydaktycznych oraz środowiska edukacyjnego, a także dla wstępnego szkolenia i ciągłego rozwoju zawodowego nauczycieli oraz specjalistów w dziedzinie wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem: muszą oni umieć pielęgnować dziecięcą kreatywność i innowacyjność, zachęcając do rozwijania tych cech własnym przykładem dawanym w procesie nauczania.

a w odniesieniu do kompetencji cyfrowych:

5. Narzędzia cyfrowe nie mogą zastępować podstawowych zajęć, doświadczeń i materiałów klasowych, ale zapewnienie takich narzędzi i ich uwzględnienie w stosownym przypadku w procesie nauczania i uczenia się może pomóc podnieść jakość i skuteczność uczenia się oraz zwiększyć motywację uczniów i rozumienie przez nich przedstawionych kwestii, a także poprawić efekty uczenia się.

⁽¹⁾ Dz.U. C 393 z 19.12.2012, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. C 183 z 14.6.2014, s. 22.

⁽³⁾ Okresy edukacji, o których mowa w niniejszych konkluzjach, zasadniczo odpowiadają:

- poziomowi ISCED 0.2 (edukacja przedszkolna): „Edukacja, która wspiera wczesny rozwój, przygotowując do udziału w kształceniu szkolnym i życiu społecznym. Programy przeznaczone dla dzieci od lat 3 do momentu rozpoczęcia kształcenia podstawowego”,
- poziomowi ISCED 1 (kształcenie podstawowe): „Programy zazwyczaj zapewniające uczniom podstawowe umiejętności w dziedzinie czytania, pisania i matematyki oraz dające solidne podstawy do uczenia się”.

6. Skuteczne i adekwatne do wieku rozwijanie kompetencji cyfrowych w ramach wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem oraz kształcenia podstawowego ma istotne konsekwencje dla założeń pedagogicznych, oceny, zasobów pedagogicznych oraz środowiska edukacyjnego, a także dla zmniejszania różnic w poziomie kompetencji cyfrowych.
7. Co równie ważne, ma też konsekwencje dla wstępnego kształcenia i ciągłego rozwoju zawodowego zarówno nauczycieli, jak i specjalistów w dziedzinie wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem, gdyż muszą oni rozwinąć zdolność, metodologię i umiejętności promowania skutecznego i odpowiedzialnego korzystania z nowych technologii w celach pedagogicznych oraz wspierania dzieci w rozwijaniu kompetencji cyfrowych.
8. W świecie, w którym wiele dzieci całkiem dobrze radzi sobie z mediami cyfrowymi, kształcenie i szkolenie również mają do odegrania ważną rolę w promowaniu bezpiecznego i odpowiedzialnego korzystania z narzędzi cyfrowych i w rozwijaniu umiejętności korzystania z mediów, tzn. umiejętności nie tylko docierania do stworzonych cyfrowo treści, lecz także – co ważniejsze – do interpretowania, wykorzystywania, przekazywania innym, tworzenia i krytycznego oceniania takich treści.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, Z NALEŻYTYM UWZGLĘDNIENIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI I AUTONOMII INSTYTUCJONALNEJ,

aby w odniesieniu do kreatywności i innowacyjności:

1. Zachęcały instytucje kształcące nauczycieli, instytucje szkolące specjalistów z dziedziny wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem oraz organizatorów doskonalenia zawodowego do modyfikowania swoich programów w celu uwzględnienia nowych narzędzi uczenia się oraz w celu opracowania odpowiednich metod pedagogicznych stymulujących kreatywność i innowacyjność od wczesnych lat.
2. Zachęcały organizatorów kształcenia lub w stosownym przypadku właściwe organy do wyposażania w odpowiednim stopniu szkół i placówek zajmujących się wczesną edukacją i opieką nad dzieckiem, tak by mogły pielęgnować kreatywność i innowacyjność.
3. Zachęcały twórców programów wstępnego i ciągłego rozwoju zawodowego zarówno dla nauczycieli, jak i specjalistów w dziedzinie wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem, by brali pod uwagę skuteczne metody pobudzania ciekawości, chęci eksperymentowania, kreatywnego i krytycznego myślenia i rozumienia kultury – np. poprzez sztukę, muzykę i teatr – oraz zbadali potencjał partnerstw kreatywnych.
4. Promowały rozwijanie działań dla dzieci z zakresu uczenia się formalnego, pozaformalnego i nieformalnego służących stymulowaniu kreatywności i innowacyjności, a przy tym uznawały też ważną rolę rodziców i rodzin.

oraz aby w odniesieniu do kompetencji cyfrowych:

5. Ułatwiały dostęp do technologii informacyjno-komunikacyjnych i jej propagowanie oraz rozwój kompetencji cyfrowych poprzez adekwatne do wieku zapewnianie styczności z narzędziami cyfrowymi i ich uwzględnianie na wszystkich etapach wczesnej edukacji i kształcenia podstawowego, a przy tym uznawały ważną rolę rodziców i rodzin oraz różnorodność potrzeb w zakresie uczenia się w różnym wieku.
6. Zachęcały, by rozwijać i stosować narzędzia cyfrowe do celów nauczania oraz by opracować i stosować założenia pedagogiczne, które mogłyby przyczynić się do podnoszenia kompetencji we wszystkich dziedzinach, w tym zwłaszcza w czytaniu i pisaniu, liczeniu, matematyce, naukach przyrodniczych, technice i językach obcych, tak by można było podjąć niektóre z wyzwań wskazanych w najnowszych badaniach międzynarodowych⁽¹⁾.
7. Zachęcały organizatorów kształcenia lub w stosownym przypadku właściwe organy do wyposażania w odpowiednim stopniu szkół i instytucji oferujących wczesną edukację, tak by mogły promować adekwatny do wieku rozwój kompetencji cyfrowych, w szczególności poprzez poszerzanie oferty różnorodnych narzędzi cyfrowych i infrastruktury cyfrowej.
8. Zachęcały edukatorów nauczycieli i osób zajmujących się wczesną edukacją i opieką nad dzieckiem, nauczycieli, specjalistów w dziedzinie wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem oraz liderów edukacyjnych – zarówno poprzez wstępny, jak i ciągły rozwój zawodowy – do zdobywania dostatecznego poziomu kompetencji cyfrowych, w tym umiejętności korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych w nauczaniu, oraz do opracowywania skutecznych metod promowania umiejętności korzystania z mediów od wczesnych lat życia dziecka.

⁽¹⁾ Badanie PISA z 2012 roku (testy z czytania, matematyki i nauk przyrodniczych wśród 15-latków) wykazało postępy w realizacji celu wyznaczonego na 2020 r., czyli założenia, by osób, które słabo opanowały podstawowe umiejętności, było nie więcej niż 15 %. Jednak w dziedzinie matematyki wyniki UE jako całości są znacznie niższe od założeń. Zaleca się dalsze konsekwentne działania we wszystkich dziedzinach, zwłaszcza jeżeli chodzi o uczniów o niskim statusie społeczno-ekonomicznym. Pierwsze Europejskie Badanie Kompetencji Językowych (2012) wykazało ogólnie niski poziom kompetencji zarówno w zakresie pierwszego, jak i drugiego testowanego języka obcego, choć rezultaty poszczególnych państw członkowskich różniły się między sobą.

9. Zbadały, w jaki sposób narzędzia cyfrowe mogłyby wesprzeć uczenie się w różnych warunkach oraz zapewnić bardziej spersonalizowane podejście do uczenia się, dostosowane do zróżnicowanego poziomu zdolności – od dzieci wysoce utalentowanych do tych o niskich umiejętnościach – oraz dzieci ze środowisk defaworyzowanych i dzieci o specjalnych potrzebach.
10. Promowały komunikację i współpracę między szkołami oraz między nauczycielami na szczeblu regionalnym, krajowym, europejskim i międzynarodowym, w tym za pomocą programu *eTwinning*.
11. Zbadały możliwości współpracy ze społecznością twórców otwartego oprogramowania w sprawach innowacyjnych narzędzi edukacyjnych i kreatywności cyfrowej.
12. Staraly się promować edukację medialną i umiejętność korzystania z mediów, a zwłaszcza bezpieczne i odpowiedzialne korzystanie z technologii cyfrowych we wczesnej edukacji i w kształceniu podstawowym.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

1. Podjęły odpowiednie środki i inicjatywy na rzecz stymulowania kreatywności, innowacyjności i kompetencji cyfrowych we wczesnej edukacji i w kształceniu podstawowym, skutecznie korzystając w celu ich wspierania z zasobów europejskich, takich jak program Erasmus+ oraz europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne.
2. Promowały i rozwijały współpracę, wymianę sprawdzonych rozwiązań oraz wzajemne uczenie się w dziedzinie stymulowania kreatywności, innowacyjności i kompetencji cyfrowych we wczesnej edukacji i w kształceniu podstawowym oraz poprzez uczenie się pozaformalne i nieformalne.
3. Za pomocą badań zidentyfikowały przykłady najefektywniejszych metod i praktyk, dzięki którym nauczyciele i specjaliści w dziedzinie wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem na każdym etapie wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem oraz kształcenia podstawowego mogliby pomagać dzieciom rozwijać kreatywność i innowacyjność oraz kompetencje cyfrowe. W tym kontekście rozważyły wdrożenie, w stosownych przypadkach, kluczowych zasad tworzących ramy zapewniania jakości dla wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem.

ORAZ ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

1. Kontynuowała prace prowadzone obecnie w ramach grupy roboczej ds. umiejętności przekrojowych oraz grupy roboczej ds. uczenia się cyfrowego i internetowego – działających w kontekście ram „ET 2020” – z myślą o stymulowaniu, w stosownych przypadkach, kreatywności, innowacyjności i kompetencji cyfrowych od wczesnych lat życia dziecka.
 2. Promowała współpracę i wzajemne uczenie się na szczeblu europejskim, zarówno w kontekście strategicznych ram „ET 2020”, jak i poprzez program Erasmus+.
 3. Kontynuowała monitorowanie problematyki poruszonej w niniejszych konkluzjach w ramach istniejących narzędzi i sprawozdań – unikając przy tym nakładania dodatkowych obciążeń administracyjnych.
-

ZAŁĄCZNIK

Inne materiały źródłowe

1. Raport końcowy unijnej grupy eksperckiej wysokiego szczebla ds. umiejętności czytania (wrzesień 2012) ⁽¹⁾.
2. Komunikat Komisji z dnia 25 września 2013 r.: „Działania na rzecz otwartej edukacji: innowacyjne nauczanie i uczenie się dla wszystkich dzięki nowym technologiom i otwartym zasobom edukacyjnym” ⁽²⁾.
3. Publikacja Komisji Europejskiej (2013): „Comenius – Examples of good practices” ⁽³⁾.
4. Publikacja Komisji Europejskiej, European Schoolnet i Uniwersytetu z Liège (2013): „Survey of Schools – ICT in Education” ⁽⁴⁾.
5. Publikacja OECD (2013): „Innovative Learning Environments” ⁽⁵⁾.
6. Europejska konferencja na wysokim szczeblu: Edukacja w erze cyfrowej (Bruksela, 11 grudnia 2014 r.).
7. Raport tematycznej grupy roboczej ds. wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem (2014): „Proposal for key principles of a Quality Framework for early childhood education and care” ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ Zob. http://ec.europa.eu/education/policy/school/doc/literacy-report_en.pdf

⁽²⁾ Dok. 14116/13 + ADD 1.

⁽³⁾ Zob. http://ec.europa.eu/education/library/publications/2013/comenius_en.pdf

⁽⁴⁾ Zob. <https://ec.europa.eu/digital-agenda/sites/digital-agenda/files/KK-31-13-401-EN-N.pdf>

⁽⁵⁾ Zob. http://www.oecd-ilibrary.org/education/innovative-learning-environments_9789264203488-en

⁽⁶⁾ http://ec.europa.eu/education/policy/strategic-framework/archive/documents/ecec-quality-framework_en.pdf

Ogłoszenie skierowane do osób i podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające przewidziane w decyzji Rady 2011/137/WPZiB oraz w rozporządzeniu Rady (UE) nr 204/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii

(2015/C 172/06)

Niniejszym przekazuje się następujące informacje do wiadomości osób i podmiotów obecnie wymienionych w załącznikach II i IV do decyzji Rady 2011/137/WPZiB ⁽¹⁾ oraz w załączniku III do rozporządzenia Rady (UE) nr 204/2011 ⁽²⁾ w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii.

Rada zamierza zmienić uzasadnienia umieszczenia w wykazie dotyczące następujących osób i podmiotów (pisownia angielska): ABDUSSALAM Abdussalam Mohammed, ABU SHAARIYA, ASHKAL Omar, AL-BAGHDADI Abdulqader Mohammed, DIBRI Abdulqader Yusef, QADHAF AL-DAM Sayyid Mohammed, TOHAMI Khaled (generał), FARKASH Mohammed Boucharaya, EL-KASSIM ZOUAI Mohamed Abou, AL-MAHMOUDI Baghdadi, HIJAZI Mohamad Mahmoud, AL-GAOUUD Abdelmajid, AL-CHARIF Ibrahim Zarroug, FAKHIRI Abdelkebir Mohamad, MANSOUR Abdallah, AL QADHAFI Quren Salih Quren, AL KUNI Amid Husain (pułkownik) i Taher Juwadi, Fundacja Waatassimou, Oddziały straży rewolucji, Al-Inma Holding Co. for Services Investments, Al-Inma Holding Co. For Industrial Investments oraz Al-Inma Holding Co. for Construction and Real Estate Developments (zamieszczone w wykazach pod nr 2, 3, 5, 6, 7, 9, 12, 13, 15, 16, 17, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 5, 7, 18, 19 i 22 odpowiednio w załącznikach II i IV do decyzji Rady 2011/137/CFSP oraz w załączniku III do rozporządzenia Rady (UE) nr 204/2011).

Osoby te i podmioty informuje się, że mogą złożyć do Rady przed dniem 10 czerwca 2015 r. wniosek o uzyskanie planowanych uzasadnień dotyczących umieszczenia ich w wykazie; wniosek ten należy przesłać na następujący adres:

Council of the European Union
General Secretariat
DG C 1C
Rue de la Loi/Wetstraat 175
1048 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

E-mail: sanctions@consilium.europa.eu

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 3.3.2011, s. 53.

⁽²⁾ Dz.U. L 58 z 3.3.2011, s. 1.

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

25 maja 2015 r.

(2015/C 172/07)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,0978	CAD	Dolar kanadyjski	1,3496
JPY	Jen	133,39	HKD	Dolar Hongkongu	8,5100
DKK	Korona duńska	7,4552	NZD	Dolar nowozelandzki	1,5025
GBP	Funt szterling	0,71000	SGD	Dolar singapurski	1,4728
SEK	Korona szwedzka	9,2425	KRW	Won	1 204,41
CHF	Frank szwajcarski	1,0349	ZAR	Rand	13,1034
ISK	Korona islandzka		CNY	Yuan renminbi	6,8098
NOK	Korona norweska	8,3900	HRK	Kuna chorwacka	7,5383
BGN	Lew	1,9558	IDR	Rupia indonezyjska	14 471,40
CZK	Korona czeska	27,372	MYR	Ringgit malezyjski	3,9668
HUF	Forint węgierski	307,71	PHP	Peso filipińskie	48,958
PLN	Złoty polski	4,1075	RUB	Rubel rosyjski	54,8810
RON	Lej rumuński	4,4539	THB	Bat tajlandzki	36,882
TRY	Lir turecki	2,8665	BRL	Real	3,4250
AUD	Dolar australijski	1,4023	MXN	Peso meksykańskie	16,7662
			INR	Rupia indyjska	69,7761

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez EBC.

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾**26 maja 2015 r.**

(2015/C 172/08)

1 euro =

	Waluta	Kurs wymiany		Waluta	Kurs wymiany
USD	Dolar amerykański	1,0926	CAD	Dolar kanadyjski	1,3520
JPY	Jen	134,07	HKD	Dolar Hongkongu	8,4706
DKK	Korona duńska	7,4549	NZD	Dolar nowozelandzki	1,4981
GBP	Funt szterling	0,70960	SGD	Dolar singapurski	1,4707
SEK	Korona szwedzka	9,1860	KRW	Won	1 207,02
CHF	Frank szwajcarski	1,0351	ZAR	Rand	13,1248
ISK	Korona islandzka		CNY	Yuan renminbi	6,7785
NOK	Korona norweska	8,3685	HRK	Kuna chorwacka	7,5598
BGN	Lew	1,9558	IDR	Rupia indonezyjska	14 436,20
CZK	Korona czeska	27,407	MYR	Ringgit malezyjski	3,9642
HUF	Forint węgierski	309,17	PHP	Peso filipińskie	48,790
PLN	Złoty polski	4,1391	RUB	Rubel rosyjski	55,0995
RON	Lej rumuński	4,4598	THB	Bat tajlandzki	36,799
TRY	Lir turecki	2,8751	BRL	Real	3,4121
AUD	Dolar australijski	1,4020	MXN	Peso meksykańskie	16,7097
			INR	Rupia indyjska	69,8445

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez EBC.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL